

for Lodssejeren ved denne Lov. Man har omtalt det saaledes, som om Fiskerne virkelig af den Grund skulde have Anledning til at beslagte sig; men Forholdet er det stik modsatte. I Christian V.s Lov er der givet Grundejerne en almindelig Ret til at nyde Aalegaard, enhver uden for sin Grund, og denne Ret er efterhaanden i Aarhundredernes Lov fortolket saaledes, at Grundejeren havde Ret til at fiske baade med Aalegaard og Aaleruser, idet der i Domstolenes Rensdeller ikke bliver gjort Forskel paa Aalegaard og Aaleruser, hvilket ogsaa kun meget vanskeligt lader sig gøre. Da saa Fiskeriloven var under Forhandling, var det netop Udvalgets Opgave at komme ud over denne Vanskelighed og søge at give Fiskerne saa meget som muligt, uden at komme i Konflikt med de bestaaende Love, og det lykkedes gennem den Affattelse af Loven, som nu atter er optagen i det ny Lovforslag, saaledes som det ærede Medlem for Sorø Amts 3dje Valgkreds (Røedt) oplæste det. Man holdt paa, at naar Grundejeren vilde fiske med Aalegaard, saa skulde han have Ret til det, og saa skulde han ikke fortrædiges; men ellers til enhver Tid og paa en hvilket som helst Afstand, hvor det ikke kan komme til at genere Grundejeren, eller naar Grundejeren overhovedet ikke brugte denne Ret, skulde Fiskerne have Lov til at benytte den. I Virkeligheden fik Fiskerne, hvis man skulde opgøre Regnskabet aritmetisk, maaste de ni Tiendedele af de Rettigheder, som før vare tillagte Grundejerne. Naar der nu paastaas, at Fiskerne i Store Bælt ikke desto mindre ikke kunne komme til at fiske de Aal, som gaa tabte, fordi Grundejerne have faaet en Ret, som Domstolene hørde for dem — det er blevet paastaet, og det er gentaget — da synes dette uforstaaeligt, og naar det ærede Medlem for Sorø Amts 3dje Valgkreds vil have, at der skal fastsættes en Tidsgrense i Løbet af Sommeren, inden hvilken Grundejeren skal bestemme, om han vil benytte sig af sin Ret eller ikke, og inden hvilken han skal have udsat sin Aalegaard eller Aaleruse, medens i modsat Fald de omboende Fiskere skulde have Ret til at fiske ud for den paa gældende Grund, saa er det virkelig uforstaaeligt, at det ikke allerede nu kan finde Sted. Det Punkt var netop for ved Fiskerilovens Behandling. Der staar udtrykkelig i den gældende Lov: „Ethvert Slags Fiskeri ud for Kysten af andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Aaleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaard eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse.“ Her staar altsaa „udsatte“ Aale-

ruser, det Ord „udsatte“ skulde man dog tro vilde gøre det aldeles umuligt at forhindre Fiskere i at fiske med Aaleruser, naar Grundejeren ikke har udsat sin Aalegaard. Naar der nu foreslaas, at der skal gøres Forskel paa, om man kan gaa fra Land ad en Bro ud at røgte sin Aalegaard, eller om man skal gaa i Baad for at komme til den, saa er det jo muligt, at man ad denne Vej kan give i hvert Fald et Bidrag til Løsning af Spørgsmaalet. Men jeg vil dog bemærke, at det bliver vanskeligt at forlange, at Aalegaardsejeren skulde have en Bro der, hvor han benytter sin Aalegaard. Der er jo noget, der hedder Vandstøbler og Dljetsøj, og jeg synes ikke, man maa kunne forhindre Lodssejerne i at benytte disse for at komme ud og røgte deres Aalegaard, fordi de ikke have nogen Bro. Jeg er vis paa, at Fiskerne ikke ville være tilfredse med den Fortolkning, jeg her har givet, naar det tillades Lodssejerne ligesom Fiskerne at gaa ud og røgte deres Aalegaard fra Land. Derimod vil jeg indrømme — og jeg tror, det er nødvendigt at fastholde det — at den Ret, som Christian V.s danske Lov tillægger Grundejerne, er ikke en saadan Ejendomsret som den, man ellers kalder „en Ejendomsret“, og som er erhvervet baade paa den ene og den anden Maade og omgærdet af mange forskellige Regler. Nej, det var en ganske almindelig Ret, som blev tillagt Folk, hvad enten de brugte den eller ikke, og enten de havde Nytte af den eller ikke, blot fordi man den Gang ansaa dette for naturligt og rimeligt for at undgaa Stridigheder — saaledes er det fremstillet — mellem de forskellige Lodssejere, der fiskede, idet jo den Gang Bønder og Fiskere her vare det samme. For saa at undgaa Stridigheder bestemtes det, at enhver skulde nyde Aalegaardsretten uden for sin Grund; man sondrede altsaa ikke den Gang mellem Landboere og Fiskere. Som Forholdene imidlertid have udviklet sig, er det nu blevet saadan, at i de fleste Tilfælde er Lodssejeren ikke tillige Fisker. Derfor mener jeg, at man er berettiget til at give disse Bestemmelser og den Praksis, som har udviklet sig, en Fortolkning saa vidt muligt i Fiskernes Favør, thi for Fiskerne er Fiskeriet Hovederhvervet, det er deres Livserhverv, det er for dem det daglige Brød, for Lodssejerne er det derimod mere eller mindre et Bieerhverv, som man ganske vist nødvendig maa gøre Indgreb i, da det er en almindelig Rettighed, som er tillagt dem gennem Lovgivningen, men som ikke i det hele er et Erhverv som for Fiskerne. Den sidste ærede Taler nævnte, at der ikke findes nogen